

HỒI THỨ BA TIỂU DIỆN HOẠT PHẬT

Tiểu Phi Thố chạy một hơi có đến mười mấy dặm, chàng nhác thấy khu cổ mộ lấp ló sau lùm cây nên dừng chân từ từ đi vào đó. Nơi đây chẳng biết xưa kia là của ai, các văn bia bút tích đều bị thời gian, mưa gió làm mòn nhẵn cả rồi. Khu cổ mộ này cực kỳ rộng lớn, kiến trúc rất cầu kỳ cái này với cái kia và theo thời gian cây leo cỏ dại mọc um tùm khắp nơi khiến cho nó càng tăng thêm vẻ thâm u bí mật. Tiểu Phi Thố kiếm một hốc đá nằm lọt vào giữa những dây leo chằng chịt rất kín đáo rồi chui vào nằm nghỉ. Ngoài mặt Tiểu Phi Thố vẫn trấn tĩnh vui cười nhưng sự thực chàng cũng là con người bằng da bằng thịt thì cũng biết đau đớn như ai vậy. Chỉ có điều chịu đựng được ít hay nhiều mà thôi. Tiểu Phi Thố thở hắt ra một hơi xong mới bắt đầu lục tìm kim sang đắp vào các vết thương, chỉnh đốn lại bộ y phục đã tả tơi trong khi giao đấu. Đâu đó xong xuôi Tiểu Phi Thố mới ngả lưng nhắm mắt dưỡng thần. Được chừng một khắc chàng đã nghe từ xa có tiếng hú gọi nhỏ vọng lại. Tiểu Phi Thố mới nhồm dậy rồi trèo lên nóc ngôi mộ cao nhất để nhìn ra. Tiếng hú tuy vẫn nhỏ nhưng mỗi lúc mỗi đến gần, chỉ trong thoáng mắt là Tiểu Phi Thố đã nhận ra bóng dáng màu vàng của Tiểu Diện Hoạt Phật. Ông ta cũng đã thấy Tiểu Phi Thố nên dừng tiếng hú chạy lại cười nói:

- Kể ra tiểu tử hèn vận thật, người gây oán thù với Đại Như Cáp tự từ bao giờ vậy?

Tiểu Phi Thố tròn mắt lên trả lời :

- Đại Như Cáp tự ở Tây Vực, tiểu bối có nghe qua danh tiếng của nó, còn bảo gây thù oán làm sao dám. Vậy ra tên đại hán vừa rồi là người của Đại Như Cáp tự, thảo nào võ công của hán cao siêu thật.

Tiểu Diện Hoạt Phật nhú tí đôi lông mày lại ra và rất đăm chiêu, tuy nhiên cái miệng lại vẫn ở tư thế như đang cười khiến cho toàn bộ diện mạo ông ta rất kỳ dị và tức cười. Tiểu Diện Hoạt Phật trầm ngâm một hồi mới lên tiếng:

- Trong A Lạp Thiên viện tất cả mọi người ngoài hai môn chính là võ học và Phật học còn phải nghiên cứu rất nhiều môn phụ như Thiên học, Trị thương, Độc dược và nhân tướng học nữa. Ta rất thích nghiên cứu môn học sau cùng này, do vậy vừa gặp mặt người là có cảm tình liền. Thật ra người có ngũ quan đoan chính, gò Thái Âm đầy đặn như thế kia thì phúc đức rất lớn nhưng lại có mấy đường Âm khí chạy ngang làm phá hỏng đi. Dĩ nhiên mấy đường này cũng từ từ triệt tiêu hết thôi nhưng người phải trải qua nhiều gian nan lắm đấy.

Tiểu Phi Thố im lặng nghe ông ta nói một hơi dài, chàng bỗng bật cười hì hì rồi rước lời luôn:

- Thì ra Hoạt Phật ước hẹn tiểu bối đến đây là để coi tướng.

Tiểu Diện Hoạt Phật sầm mặt quát:

- Tiểu tử nói nhăng mất rồi.

Ông ta mới nói tới đây thì cũng bật cười hì hì theo vừa lắc đầu vừa nói tiếp:

-Tiểu tử tính khí vui vẻ thật, người có thể im cho ta nói hết không nào, cái gì cũng phải có đầu có đuôi đã chứ. Hừm, thật ra bản Phật gia đang có công chuyện quan trọng trong người mới lặn lội từ Thiên Trúc xa xôi tới Trung Nguyên này. Bản ý của ta chẳng muốn can thiệp vào thị phi của giang hồ nhưng như đã nói lúc nãy, vừa thấy diện mạo của người là ta đã có chút cảm tình rồi, tiếp theo thái độ, lời lẽ của người dù là đang trong lúc nguy cấp vẫn ung dung, tươi cười thì có phần nào giống ta đấy. Ngoài ra ta lại nhắm thấy người có đầu óc rất phi phàm, đỉnh tuệ nếu được học tới nơi tới chốn thì tương lai sáng lạn vô cùng.

Tiểu Diện Hoạt Phật dừng lời, tùm tùm cười hỏi:

- Nhưng cốt yếu ta cứu người thoát khỏi địch thủ là để làm gì ? Người đoán thử xem!

Tiểu Phi Thố toan nói "Thì để có người mà xem tướng mạo chứ gì" nhưng chàng liếc thấy Tiểu Diện Hoạt Phật nhìn mình nửa như khoan hòa nửa như vui thích thì không dám sông sã, đưa tay trái lên như chào rồi cúi đầu nói:

- Phật gia cứu tiểu bối là vì nhân đức vô lượng, thấy người yếu thế thì đâu nỡ làm ngơ được.

Tiểu Diện Hoạt Phật lắc đầu, vẫn cười cười:

- Sai rồi, sai rồi, chủ ý của bản Phật gia ta là thương tiếc nhân tài kiệt xuất, muốn cho người gia nhập làm đệ tử A Lạp Thiên viện đấy. Tiểu tử chỉ cần gạt đầu một cái, chưa cần học võ công là đã thoải mái đi lại giang hồ rồi, chẳng còn ai dám động đến người của A Lạp Thiên viện nữa đâu.

Ông ta chắc mẩm trong lòng Tiểu Phi Thố phải nhảy cẫng lên vì vui sướng trước cái hạnh phúc bất ngờ đó, dè dặt chàng ta trầm ngâm một hồi rồi mới nhỏ nhẹ nói:

- Được làm đệ tử A Lạp thiên viện thì còn gì vinh hạnh hơn, nhưng tiểu bối còn mang trong mình một mối gia cừu rất lớn, phải tìm ra được thủ phạm đưa hắn ra trước giang hồ võ lâm công luận tội ác trước đã rồi sau đó mới có thể theo Phật gia được.

Tiểu Diện Hoạt Phật trừng mắt quát lớn, có vẻ rất tức giận vì chàng đã từ chối như vậy:

- Tiểu tử này thật ngu ngốc, người gia nhập A Lạp thiên viện thì càng tốt hơn chứ sao, gia thù của người trở thành việc chung của toàn thể Thiên Viện, thủ phạm có ba đầu sáu tay cũng chẳng thoát được đâu.

Tiểu Phi Thố tự nghĩ thầm trong bụng "Nó có ba đầu sáu chân mới chạy thoát được chứ; sáu tay sao chạy được, chẳng lẽ bò à ?". Tính tình chàng ta rất hoạt kê nên mới hay thâm để ý các việc nhỏ nhặt như vậy mà thôi, ngoài mặt vẫn nghiêm cẩn trả lời:

- Tiểu bối chưa là đệ tử A Lạp thiên viện thì trong tâm cũng như là đệ tử rồi, ở đây chỉ là mối thù cá nhân không dám đẩy đưa cho người khác. Tiểu bối dù chỉ còn có một tay, võ công lại tầm thường nhưng với cái đầu biết suy nghĩ này thì trước sau cũng lôi kéo thủ phạm ra ánh sáng được. Khi đó nếu cần trừng trị thì đã có các bậc tiền bối, cao nhân ra tay, tiểu bối chẳng cần võ công cao siêu làm gì.

Tiểu Diện Hoạt Phật ngăn người ra, không ngờ thiếu niên này lại kiêu dũng đến như thế, ông ta chợt nhớ lại một điều vội hỏi ngay:

- Tiểu tử vừa nói cái gì là một tay vậy?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ kéo tay áo lên bày ra cánh tay phải có màu xám đen như bị nhuộm và nó bất động chẳng có chút máy động hay sinh khí gì cả. Chàng liếc mắt thấy Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ kinh ngạc liền nói :

- Tiểu bối vừa nói tới gia cừu thì cánh tay này là bằng chứng chân thực, đáng lẽ tiểu bối đã chết theo gia phụ gia mẫu rồi nhưng Hoàng thiên còn cho sống sót để trả thù nên chỉ bị liệt một cánh tay mà thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật vội cầm lấy tay phải của Tiểu Phi Thố cảm mạch rờ nắn một hồi, gật gù nói:

- Phải rồi, phải rồi, đáng lẽ tiểu tử vô phương sống sót với ba loại độc chất trong mình nhưng người làm sao dồn nó ra cánh tay được vậy? Phải là người có am hiểu về Dịch Cân Kinh mới làm nổi việc này.

Tiểu Phi Thố nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật có vẻ rất khâm phục vì ông ta chỉ sờ nắn một chút là đã biết được có ba loại độc chất liền. Tuy rằng chưa biết tên ba loại này xuất xứ, nguồn gốc ở đâu nhưng như vậy cũng đã là uyên bác lắm rồi, chàng vội trả lời liền:

- Người cứu chữa cho tiểu bối không biết Dịch Cân Kinh nhưng thủ pháp của ông ta độc đáo vô song, chỉ dùng được liệu mà bao vây và dồn nén được độc chất phải chịu nằm yên một chỗ liền.

Tiểu Diện Hoạt Phật gật gù, nói như tự trả lời mình vậy:

- Thảo nào, phải chi có Dịch Cân Kinh thì chất độc bị khu trừ hoàn toàn rồi.

Ông ta chợt ngược mắt lên, đôi mắt sáng hẳn ra:

- A Lạp Thiên viện có một môn Lạc Diệp chân kinh cũng na ná Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự, người nhận làm đệ tử thì được truyền thụ liền có phải là nhất cử lưỡng tiện không.

Tiểu Phi Thố cười nhẹ hỏi luôn:

- Phật gia phỏng chừng tiểu bối luyện tập môn Lạc Diệp chân kinh mấy năm thì đủ hoả hầu trục xuất toàn bộ độc chất ra hết?

Tiểu Diện Hoạt Phật ngần ngừ mãi mới trả lời được:

- Nếu mẫn tuệ thì năm hay mười năm, còn nếu đần độn thì có khi... cả đời cũng chẳng đi đến đâu.

Ông ta nói nửa chừng thì đột nhiên đã hiểu ý của Tiểu Phi Thố nhưng Phật pháp cấm chỉ nói việc dối trá nên đành phải nói thẳng ra như vậy. Trong lòng Tiểu Diện Hoạt Phật buồn bực vô cùng, ông ta chợt nói:

- Khi này ta sử dụng một môn Đại pháp rất thần diệu nói cho người hay cũng chẳng sao, đó là Tu La Tán Hoa đại pháp bao gồm vừa chú ngữ vừa chỉ lợi hại không sao tưởng tượng nổi. Bây giờ ta truyền thụ cho người, người dùng nó để báo thù gia nhân xong hãy gia nhập A Lạp thiên viện cũng được. Tiểu tử chắc không còn từ chối nữa chứ?

Tiểu Phi Thố lại lắc đầu trả lời:

- Vụ án thân gia tiểu bối đã trải qua năm năm rồi, nó sắp chìm vào dĩ vãng vậy mà tiểu bối mới lộ hình tích một chút đã có biến cố xảy ra, hình như thủ phạm có tai mắt khắp nơi trên giang hồ vậy, hẳn lại phải là người có địa vị cao trọng lắm mới sai khiến được Hắc Phiến Lão Quỷ và từ đây trở đi chắc chắn chưa thể lường hết được những nhân vật nào sẽ xuất hiện tiêu diệt tận gốc ngọn kẻ còn sống sót là tiểu bối đây. Do đó tiểu bối lo trốn tránh còn không xong, thời gian đâu mà học môn Đại pháp cao diệu thượng thừa được nữa.

Trong đời Tiểu Diện Hoạt Phật chưa khi nào ông tỏ ra thái độ tức giận hay nóng nảy, vậy mà hiện tại không sao chịu nổi nữa, ông ta nhảy dựng lên thét be be:

- Cái gì người cũng bài bác được hết, bản Phật gia quyết tâm thâu người về A Lạp thiên viện rồi, chẳng cần cãi lý nữa, người có ưng thuận hay không cũng mặc.

Tiểu Diện Hoạt Phật tức quá mức nên nói bừa chứ trên đời làm gì có chuyện ép buộc người khác vô lý như vậy, Tiểu Phi Thố cũng chẳng giận hờn gì hết, cười hì hì đáp:

-Tiểu bối sau khi làm sáng tỏ mọi việc, thế nào cũng du ngoạn một chuyến đến A Lạp thiên viện để tỏ lòng kính phục tâm thành của mình.

Đột nhiên Tiểu Diện Hoạt Phật biến sắc mặt, ông ta ngó qua vai Tiểu Phi Thố mà hai mắt cứ trợn lên hoài. Chàng giật mình kinh ngạc quay người để xem có gì lạ xảy ra, ngờ đâu mấy đại huyệt sau lưng như Thân Đường, Linh Đài Huyền Khu nhói lên một cái đã ngã lảo ra liền. Tiểu Diện Hoạt Phật cười hì hì, xóc nách chàng xuống rồi cùng chui vào hốc đá, ông ta dựng chàng ngồi xoay lưng lại xong đâu đó mới cười nói:

- Bản Phật gia đã nói là quyết tâm thì tiểu tử đừng hòng thoái thác. Trước tiên ta hãy truyền cho người một ít công lực Tu La Thần công cái đã.

Từ nãy đến giờ Tiểu Phi Thố cứ lặng im, chẳng nói chẳng rằng để xem ông ta làm cái gì, hiện tại nghe nói thì giật mình liên la lên :

- Không được đâu, không được đâu.

Tiểu Diện Hoạt Phật ngẩn người ra hỏi:

- Sao lại không được, tiểu tử đến giờ phút này mà còn ngoan cố nữa ư?

Tiểu Phi Thố thở dài, đành phải nói thật:

- Tiểu bối đang luyện môn Vô tướng công, thời gian gấp quá nên mới thành tựu được chừng hai ba thành mà thôi. Bây giờ Phật gia truyền Tu La thần công vào thì bao nhiêu công công phu tiêu tan hết còn gì.

Tiểu Diện Hoạt Phật cười khanh khách:

- Như vậy càng tốt chứ sao, ta vừa truyền công lực cho người vừa hóa giải các môn công phu tầm thường thì tất nhiên người sẽ hoàn toàn trở thành đệ tử A Lạp thiên viện chân chính rồi đó.

Tiểu Phi Thố đột nhiên nghiêm nghị hỏi:

- Phật gia bức bách và lừa dối người khác như vậy có giữ đúng thanh quy giáo luật không?

Tiểu Diện Hoạt Phật lại cười khanh khách trả lời:

- Ta có lừa dối ai đâu, tự nhiên ngươi đưa lưng ra, chắc là có ý muốn được truyền một chút công lực, ta Phật tâm rộng rãi chiều lòng ngươi liền, có gì gọi là phạm vào thanh qui giới luật? Hi hi...

Tiểu Phi Thố thấy ông ta lý luận ngang xương như vậy thì chán nản, nhắm mắt mặc kệ cho sự việc muốn đi tới đâu thì tới. Tiểu Diện Hoạt Phật cũng không nói gì thêm nữa, ông ta nhắm mắt chuyên tâm đưa nội lực của mình vào đan điền của Tiểu Phi Thố. Phải mất cả buổi Tiểu Diện Hoạt Phật mới dùng Tu La Thân công hoá giải hết được chân lực Vô Tướng Công trong người Tiểu Phi Thố. Hiện tại chàng yếu ớt như người không biết võ công nội lực là gì nên Tiểu Diện Hoạt Phật liền khai các huyết đạo cho chàng. Ông ta lấy trong cái đĩa đeo bên hông ra mấy viên thuốc màu đỏ hồng rất đẹp đưa cho Tiểu Phi Thố rồi nói:

- Đây là mấy viên thuốc bổ cực kỳ quý giá tên là Cương Huyết Trúc Khí Hoàn người uống để làm dẫn dược cho Tu La Thân Công hội nhập kinh mạch được mau lẹ hơn.

Tiểu Phi Thố tính nết rất sáng khoái và hiện tại đã bị ông ta hoá giải hết chân khí võ công thì có phản kháng cũng chẳng đi đến đâu do đó chàng chắt lưỡi cầm mấy viên thuốc bỏ vào miệng uống luôn. Tiểu Diện Hoạt Phật cứ ngó chàng lom lom, thấy uống xong thuốc mới thở phào cười hi hi:

- Tiểu tử ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không, chỉ trong vòng một tuần là ngươi đã có chân lực Tu La Công ằng người khác tập luyện sáu bảy năm, há chẳng thích thú lắm sao?...

Tiểu Phi Thố cười khỏ trả lời:

- Tiểu bối mang ơn một vị cao nhân tiên bối truyền cho Vô Tướng Công, ơn chưa trả được nay lại phá hủy nó đi thì vong ân bội nghĩa vô cùng.

Tiểu Diện Hoạt Phật thấy Tiểu Phi Thố trọng vọng ân tình thì gật đầu khen thầm rồi lên tiếng an ủi:

- Sau khi ngươi hoàn thành Tu La Thân Công rồi lại luyện tiếp Vô Tướng Công để hai môn này hòa nhập với nhau đạt tới đỉnh giới "Lư Hòa Thuận Thanh" thì càng hữu dụng chứ sao? A Lạp Thiên Viện không có giới luật ngăn cấm học hỏi thêm những môn võ học khác đâu.

Tiểu Diện Hoạt Phật không muốn tranh cãi với Tiểu Phi Thố nữa, ông ta liền lôi trong đây ra một ít lương khô để cùng nhau ăn uống. Sáng hôm sau Tiểu Diện Hoạt Phật bắt đầu việc truyền công lực cho Tiểu Phi Thố, mỗi ngày hai lần sáng và chiều. Thời gian còn lại ông ta ngồi vận công hành khí bồi bổ lại chân khí đã mất đi hoặc là đọc những khẩu quyết Tu La Thân công cho Tiểu Phi Thố học thuộc lòng, sau này cứ theo đây mà luyện tập cho cao siêu thêm. Các khẩu quyết đều bằng thổ âm Thiên Trúc, rất trúc trắc khó nhớ nhưng Tiểu Phi Thố là người rất mẫn tuệ tinh minh nên ông ta đọc tới đâu chàng thuộc tới đó liền, chỉ hơi thiếu sót một chút là chưa hiểu được hết ý nghĩa biến ảo của nó mà thôi. Hiện tại cả hai cùng sống với nhau được năm sáu ngày, rất bợp tính tình nên khi xong xuôi phải chia tay thì người nào cũng thâm luyện tiếc trong lòng!

Tiểu Diện Hoạt Phật trầm ngâm dặn dò:

- Ta có công việc phải thi hành, hai tháng nữa nếu tiểu tử rảnh rồi thì đến Huyện Đôn Hoàng phía Tây Cam Túc tìm Trúc Lâm Thiền Viện, ta sẽ ở đó truyền cho người tiếp tục pho “Tu La tán Hoa” gồm có chương pháp và chỉ pháp rất lợi hại, có như vậy ta mới thực sự yên tâm là người của A Lạp Thiền Viện không còn bị hiếp đáp trên đường hành hiệp giang hồ nữa.

Tiểu Phi Thố trân trọng ghi nhớ rồi đưa tay bái biệt Tiểu Diện Hoạt Phật. Chàng rời khỏi khu cổ mộ Chung Nam Sơn đi về hướng Phi Hà trấn, chẳng phải là có công việc gì ở đó mà thực ra chủ ý muốn có cơ hội gặp lại Phương cô nương và Phùng Quắm Gia. Cả hai đang có ý định điều tra về vụ án Tư Mã Công chắc chắn là phải đi lần đến Hào Dương chứ không thể nào sai được. Vùng Hào Dương, Phi Hà Còn thuộc Giang Bắc, giáp ranh với Sơn Đông, phong cảnh chẳng có gì tuyệt thú nhưng cũng rất hùng vĩ và hiểm trở. Trước đây rất ít khách võ lâm giang hồ lai vãng đến vùng này, chỉ sau khi xảy ra vụ án Tư Mã Công mới thấy không khí và sự đi lại nhộn nhịp hơn.

Tối Phi Hà trấn, Tiểu Phi Thố mới mua xắm bộ quần áo khác cho tươi tắn hơn tuy rằng nó cũng chỉ là loại rẻ tiền mà thôi. Chàng la cà khắp các tửu điểm, cao lâu để nghe ngóng tin tức, một hôm tới Tinh Châu tửu lâu ngồi uống rượu một mình, trong lòng đang chán nản vô cùng thì bỗng nhiên nghe âm thanh nữ nhân nói nhỏ nhỏ từ sau bức vách ngăn:

- Chuyện này ta đây kể cho Phương Minh Chủ nghe rồi, chắc chắn ông ta sẽ đi Sơn Đông để điều tra, người cùng với VÕ Nhị đệ đang trình đi theo để nghe ngóng xem sao.

Tiểu Phi Thố nghe âm thanh nam nhân trả lời:

- Dĩ nhiên Đại ca ca phát tận lực báo thù cho trang chủ rồi nhưng ra đi để lại tiểu sư muội một mình thì không sao yên tâm được.

Âm thanh nữ nhân có vẻ rất tức giận:

- Tiểu muội biết Đại ca ca từ trước tới nay vẫn có tình cảm với tiểu muội nhưng hiện tại gia phụ bị thảm sát thì phải coi việc đó là trọng hơn tất cả! Đại ca ca đừng có lẩn tránh giữa tình cảm và công việc mới được.

Nam nhân thở dài một cái giọng nói có vẻ u oán:

- Tiểu muội cứ lạnh nhạt với Đại ca ca hoài, biết bao giờ Đại ca ca mới thoả ước nguyện?

Nữ nhân hình như cũng hơi cảm động, nhỏ giọng nói:

- Tiểu muội đã phát thệ bất cứ ai tìm ra thủ phạm giết hại gia phụ lập tức trao thân cho người ấy liên dù có phải làm thê thiếp cũng cam lòng. Đại ca ca, Chi bằng Đại ca ca nhanh chân tìm ra thủ phạm thì nhất cử lưỡng tiện biết bao nhiêu.

Nam nhân "hừm" một cái trả lời luôn:

- Ý của tiểu muội đã nhất quyết thì Đại ca ca đành chịu theo thôi. Cầu trời khấn Phật đừng cho ai tìm ra được manh mối trước Đại ca ca.

Tiếp theo đó là tiếng kêu gọi tính tiền rồi tiếng xô ghế đứng dậy, Tiểu Phi Thố cũng mau lẹ đi ra quầy trả tiền, mắt cứ liếc để coi chừng.

Chàng vừa trả tiền xong là thấy đôi nam nữ này sóng vai nhau đi ra, Tiểu Phi Thố giật mình vì nữ nhân này mới chỉ mười lăm mười sáu mà dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mũi cao mắt sáng có vẻ tiên dung ngọc cốt hết sức. Duy nhất có một khuyết điểm là cô nương này nghiêm nghị rất mực khiến cái đẹp thêm trang trọng mà thiếu mất sự tươi tắn nhẹ nhàng. Nam nhân khoảng mười tám hai mươi cũng có thể liệt vào hạng thanh mi mục tú, nếu nhìn sơ qua còn tuấn tú hơn Tiểu Phi Thố nữa là khác. Tuy vậy Tiểu Phi Thố mới liếc mắt sơ qua đã thấy trong lòng có ấn tượng gì đó không được ổn đối với nam nhân này, hình như hấn phảng phất nét gian tà ẩn hiện qua đôi mắt và chiếc miệng mỏng dính. Cả hai ăn vận rất thanh nhã chứng tỏ là người trong giới sang quý, nữ nhân chít một cái khăn đen để tang càng làm cho khuôn mặt trắng hồng càng nổi bật thêm lên.

Tiểu Phi Thố lảng lạng đi theo và giữ một khoảng cách xa xa nên hai người này vừa đi vừa nói chuyện mà chàng chẳng nghe được gì cả. Cả hai vừa đi qua một đoạn quanh có nhiều cây cối mọc um tùm thì bỗng nhiên biến đâu mất. Tiểu Phi Thố đứng dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chàng còn đang ngơ ngác thì đột nhiên có giọng nói vang ra:

- Đại ca ca nghi ngờ không sai chút nào, tiểu muội muội còn cãi nữa không?

Trong khi Tiểu Phi Thố giật mình kinh ngạc thì từ hai lùm cây bên đường, nữ nhân và nam nhân cùng tiến ra một lượt. Nam nhân trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố hỏi liền:

- Tiểu tử tên họ là gì, người theo dõi bọn ta là tự ý hay có ai sai xử thì khai ra ngay!

Tiểu Phi Thố cười nhạt, thái độ rất ung dung:

- Đường đi là của chung, ai đi cũng được, chỉ vì chung một đường mà gọi là theo dõi sao?

Nam nhân trầm mặt xuống có vẻ rất tức:

- Ra khỏi Tinh Châu tửu quán ta đã đề ý người rồi, con đường về Dương Bích Sơn Trang chỉ có người trong trang đi lại mà thôi Phi Hà trấn này ai cũng biết như vậy cả.

Tiểu Phi Thố làm ra vẻ ngơ ngơ, giọng nói cũng lửng lơ:

- Đại huynh muốn thế nào thì tùy ý thôi, tại hạ sẽ sang đường khác là xong chứ gì?

Tiểu Phi Thố rất mau mắn nói xong là khoa chân định bước đi luôn, nhưng sự đời đâu có dễ dàng như vậy.

Nam nhân lạng người một cái đã đứng chắn ngang trước mặt chàng liền:

- Tiểu tử đã gặp Vô Lăng Kiếm Khách này thì tự tiện sao được.

Tiểu Phi Thố cười khở rồi kêu lên kinh ngạc :

- ủa !... thì ra Vô Lăng Kiếm Khách Lưu Dã Minh ở Dương Bích Sơn Trang, tại hạ cũng có nghe danh qua rồi.

Lưu Dã Minh có vẻ hơi tự đắc, giọng nói ôn hoà hơn:

- Người đã biết danh ta thì chắc cũng là người có nguồn gốc, người nói thành thật đi thì ta cũng giảm chế cho đôi phần.

Tiểu Phi Thố đột nhiên hỏi lại:

- Tại hạ đã nghe danh Lưu huynh, còn Lưu huynh có nghe tới nhân vật nào có ngoại hiệu Tiểu Phi Thố chưa?

Lưu Dã Minh ngơ ngác lắc đầu thì Tiểu Phi Thố làm ra mặt quan trọng, hạ giọng nói:

- Nhân vật này đi lại như ma quỷ, thông dong tự tại muốn sao cũng được, chẳng ai áp bức hay tra hỏi hấn nổi. Chính là tại hạ đấy.

Tiếng “đấy” vừa dứt là Tiểu Phi Thố đề khí vọt liền. Lưu Dã Minh quát lớn “Tiểu tử này...”, hấn bỏ dở câu nói lạng người ra chặn đường Tiểu Phi Thố nhưng khinh công của hấn so với chàng còn thua hấn một trời một vực thì làm gì được. Tiểu Phi Thố đã chớp mắt khuất dạng mà giọng cười hì hì còn âm vang nho nhỏ vọng lại. Lưu Dã Minh tức quá rút kiếm ra đánh “soạt” một cái, toan đuổi theo thì nữ nhân lên tiếng can ngăn:

- Đại ca ca đừng phí sức làm gì, khinh công tiểu tử này cực kỳ nhanh nhẹn Đại ca ca chẳng thể nào đuổi kịp được đâu.

- Lưu Dã Minh dừng chân, không thể tiêu hóa kịp sự tức giận, vùng vằng nói với nữ nhân:

- Tiểu muội muội đã chẳng hợp sức với Đại ca ca để vây bắt hấn mà lại còn ca tụng khinh công của địch nhân nữa mới thực là kỳ lạ vô cùng. Tiểu cô nương hoa nhường nguyệt thẹn này hình như không nghe Lưu Dã Minh nói, đầu óc cứ nghĩ đầu đầu khiến cho hấn ta đột nhiên biến thành căm tức, gằn giọng nói:

- Đại ca ca còn gặp tiểu tử hôi thúi này lần nữa thì tiên hạ thủ vi cường liền, chẳng cho nó cơ hội chạy trốn nữa.

Tiểu cô nương giật mình, mặt hoa chột đỏ bừng lên khẽ nói:

- Tiểu tử này hành tung rất lạ lùng nhưng tiểu muội quyết không phải người xấu đâu. Đại ca ca không nên tức giận mất khôn đi.

Lưu Dã Minh ngày thường chiều chuộng cô tiểu sư muội này vô cùng, hôm nay hấn tức giận lắm mà cũng không dám tranh cãi thêm nữa, dậm chân bỏ đi một nước, tiểu cô nương lẳng lặng đi theo, hai người một trước một sau trở về Dương Bích Sơn Trang. Hiện tại Sơn Trang hình dáng bề ngoài vẫn huy hoàng trang nhã như xưa nhưng không khí bao trùm một vẻ thê lương, buồn bã. Từ ngày Tư Mã Công Trang Chủ tử nạn đến nay đã hơn 3 tháng, sinh hoạt chìm lắng hẳn đi, ai nấy đều nói năng nhỏ tiếng lại, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Tư Mã công chỉ có một người con gái duy nhất và ba người đệ tử nên thường ngày vẫn yên tĩnh, bây giờ còn trở nên im lặng hơn nữa. Ngay cả các cuộc luyện võ, cùng nhau tập tành giao đấu cũng chẳng ai nhắc

tối nữa. Cơm nước buổi tối xong là ai nấy rút lui về phòng mình hoặc đi ra ngoài là việc riêng, tâm sự người nào cũng rất nặng nề.

Ngày hôm nay cũng giống như vậy nhưng có một điểm khác biệt là Tư Mã cô nương không sao ngủ nổi nằng cứ lăn qua lộn lại trần trọc hoài. Đột nhiên ở phía hòn giả sơn ngoài sân có tiếng hắng giọng rất nhỏ, hòn giả sơn này chỉ cách cửa sổ phòng nằng có mấy thước cho nên nằng nghe được ngay. Tư mã cô nương nhẹ nhàng xuống giường, một tay vơ vội tấm áo choàng, một tay cầm lấy thanh Tử Ngọc Kiếm của gia phụ để lại. Tư Mã cô nương này tuy còn rất nhỏ tuổi, luyện tập võ nghệ sau ca ba đệ tử của thân phụ nhưng đầu óc nằng mẫn tuệ hơn nên về mặt võ công có phần còn trội hơn cả Đại sư ca là Lưu Dã Minh. Tính theo thân phận thì nằng là ái nữ của Trang Chủ tức là tiểu chủ trong trang, còn nếu tính theo võ học và tuổi tác thì nằng chỉ là tiểu sư muội mà thôi.

Tư Mã cô nương theo bóng tối vòng qua gian nhà để bất ngờ tập hậu gian nhân đang di chuyển ở hòn giả sơn. Nằng chẳng cần tìm kiếm lâu lắc khơi khơi đã có một bóng đen đứng ung dung ở đó rồi. Tư Mã cô nương cả kinh thầm nghĩ: “ Địch nhân chắc cực cao cường nên mới hiện thân đường hoàng như thế này, ta nên kêu gọi các sư cađến tiếp viện mới được”. Nằng chưa kịp hành động thì bóng đen kia “suyt” nhẹ một cái ra hiệu dừng kinh động rồi từ từ bước về phía tít mãi cuối vườn. Cái vườn này tiếp giáp với với sân trong của toà nhà sảnh đường Dương Bích Sơn Trang, dài rộng mấy mẫu và được trồng toàn dương liễu và các loại danh hoa xen kẽ với nhau. Tư Mã cô nương ngần ngừ chưa biết nên đối phó thế nào nên cứ hoành kiêu đứng yên. Bóng đen kia đã đi được vài bước liền quay lại nói nhỏ :

- Tại hạ là Tiểu Phi Thố.

Chỉ đơn giản sáu chữ tự nhiên Tư Mã cô nương tin tưởng liền, nằng thở phào một cái nhẹ nhàng cất bước đi theo. Cả hai đã đến cuối vườn, lúc đó Tiểu Phi Thố mới quay lại cúi chào rồi lên tiếng trước:

- Tại hạ đường đột xâm nhập Dương Bích Sơn Trang xin tiểu thư thứ lỗi cho.

Tư Mã cô nương chỉ "hừ" một tiếng chứ không tiện trả lời. Tiểu Phi Thố đứng khuất trong bóng tối nên chẳng biết sắc diện ra sao vẫn đều giọng nói tiếp:

- Ban ngày tại hạ đã có ý muốn gặp gỡ cô nương để hỏi một câu chuyện trọng đại, không ngờ Lưu huynh tinh ý phát giác ra nên đành bỏ qua. Thật tình tại hạ không dám đường đột như thế này đâu nhưng câu chuyện này không sao không hỏi cho rõ được, đành phải mang tiếng thất thố vậy.

Tư Mã cô nương nghiêm mặt trả lời :

- Bản cô nương và các hạ chưa biết mặt nhau, biết tên nhau bao giờ sao nói có chuyện quan hệ được.

Tuy lời nói của nằng rất nghiêm trang nhưng Tiểu Phi Thố biết ngay là có hy vọng hỏi han thành công, nếu không nằng đã chẳng giữ im lặng đi theo. Vì vậy Tiểu Phi Thố cũng nghiêm trang trả lời:

- Danh tính chỉ là để gọi cho phân biệt, đâu có quan trọng bằng cái tâm cùng hội cùng thuyền.Tư Mã cô nương nhướn mày lên hỏi liền:

- Ủa, cùng hội cùng thuyền là sao, người nói có ý gì?

Tiểu Phi Thố thở dài :

- Tại hạ hoàn cảnh còn bức bách hơn cô nương nên chưa thể tiết lộ danh tính của mình. cô nương cứ gọi Tiểu Phi Thố là được. Tại hạ nói tới chuyện cùng hội cùng thuyền là vì cả tại hạ và cô nương đều mang trong lòng mối gia cừu nặng nề chưa tìm ra thù phân. Tại hạ còn đau khổ hơn cô nương ở điểm cả gia mẫu cũng bị sát hại, thân cô thất sở đã năm năm nay rồi đó.

Tư Mã cô nương “Ừa” ra về rất kinh ngạc lẫn thương cảm, nàng vội đưa lời an ủi vô tình hé lộ ra mặt chút tâm sự của mình:

- Thì ra ngươi còn đau khổ hơn ta rất nhiều, quả nhiên lúc vừa mới gặp ngươi ta đã nhận ra hình như có gì ràng buộc liên. Ta đã nói với Lưu ca ca ngươi không phải kẻ xấu xa, vì vậy Lưu ca Ca giận ta lắm đó.

Tiểu Phi Thố thở dài, giọng nói hết sức buồn bã:

- Trên đời con người ta ai cũng có gia đình êm ấm, cô quạnh lui thủ một mình trên giang hồ nhiều lúc thế lương chỉ muốn chết đi cho xong, gia cừu còn đó nên chưa thể chết được đấy thôi.

Tiểu Phi Thố là người rất hoạt kê và phóng khoáng, tối nay gặp gỡ được người cùng hoàn cảnh mới động lòng thốt ra vài lời u oán như vậy. Tư Mã cô nương cũng ngậm ngùi theo. Nàng nói:

Tên ta là Tư Mã Viên Viên, bất cứ khi nào người tới Dương Bích Sơn Trang cũng được tiếp đãi như người thân thích liên.

Tư Mã Viên Viên chợt nhớ lại chủ ý của câu chuyện tối hôm nay nên vội nói:

- Ủa, Tiểu Phi Thố tử, ngươi có điều gì muốn hỏi ta thì hỏi đi.

Tiểu Phi Thố giật mình giống như tỉnh cơn mơ, cố gắng trấn tĩnh lại rồi mới trầm giọng nói :

- Vừa rồi trong Tinh Châu tửu lâu, tại hạ vô tình nghe thấy cô nương dặn dò Lưu huynh đi Sơn Đông và có nói rằng đã kể chuyện này cho Phương Minh chủ rồi. Tại hạ quê quán ở Sơn Đông nên muốn biết xem chuyện này có liên quan gì đến không vậy thôi.

Viên Viên cô nương đột nhiên im lặng hình như rất khó nói điều này chứng tỏ câu chuyện có tầm quan trọng rất lớn, nàng ngần ngừ mãi mới trả lời lửng lơ:

-Câu chuyện này là mấu chốt cực kỳ quan trọng trọng việc gia phụ bị sát hại, ta cảm thông người lắm nhưng khó mà tiết lộ được.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố hỏi một cách bất ngờ:

- Nó có liên quan gì đến Hàn Thương tiêu cực không?

Viên Viên cô nương giật bắn người, la lên thất thanh:

- Ủa, sao ngươi lại biết điều đó ?

Tiểu Phi Thố mừng thầm trong bụng, chàng còn đánh thêm một đòn tâm lý nữa nên từ từ vén tay áo lên nói :

- Song thân tại hạ đã bị ám sát mà chính bản thân cũng may mắn lắm mới sống sót, hiện tại hiện tại liệt nhược một cánh tay cũng là do thủ phạm gây ra. Nói thực để cô nương an tâm, tại hạ có liên quan rất lớn đến Hàn Thương Tiều Cục đấy.

Viên Viên cô nương rung động thân hình một lúc sau mới thở dài rồi chậm rãi kể lại:

- Ngày rằm tháng chạp vừa rồi gia gia ta có tiếp một vị khách người Tây Vực. Đầu tròn, râu quai nón trông rất dữ dằn, hai người cứ ngồi xâm xì với nhau hoài, thực ra ta cũng chẳng tò mò làm chi nếu bất ngờ gia gia ta không đập bàn quát lớn "Mô biết chỗ nó rồi". Ta thấy chuyện này có vẻ khác lạ liền lắng tai nghe nhưng gia gia và vị khách kia nói nhỏ quá chỉ lờ mờ được mấy tiếng, hình như là âm của Tây Vực thì phải. Về sau này ta còn quên bẵng đi, nhớ mãi mới ra là "Cốt Đả Bác Đột" hay "Cốt Đả Bác Đô" gì đó. Nghe tới cái tên này gia gia ta có vẻ vui mừng vô cùng, lúc đó ông quá phấn khích nói to nên ta mới nghe được mấy tiếng Hàn Thương Tiều Cục ở Sơn Đông. Chuyện chỉ có vậy thôi nhưng chắc chắn nó có liên quan tới cái chết của gia gia ta vì ngay ngày hôm sau là ông đang trình liên. Chẳng kịp dọn dờ công việc trong Trang gì hết. Còn mấy ngày nữa là tới Tết Nguyên Đán thì Lạc Phú Thương ở Phi Hà trấn mang xác gia gia ta về.

Tư Mã Viên Viên cô nương nói tới đây xúc động tâm can, bưng mặt khóc nỉ non ai oán khiến cho Tiểu Phi Thố không lòng dạ nào hỏi thêm gì nữa. Có đến một khắc sau Viên Viên cô nương mới trấn tĩnh lại được, Tiểu Phi Thố thở dài nói:

- Việc này có nhiều người biết không? Sao cô nương không cho truy tầm tên tuổi hoặc hành tung của tên khách Tây Vực kia để tìm ra bí mật câu chuyện?

Chuyện này đầu tiên chỉ có mình ta biết mà thôi, sau khi gia gia chết rồi ta mới kể lại cho ba sư huynh biết. Cách đây mấy ngày Phương Minh Chủ có tới Dương Bích Sơn Trang hỏi han thì ông ta là người thứ tư biết chuyện này kể cả người nữa là người thứ năm biết mà thôi. Cũng vì vậy mà việc dò hỏi tên tuổi của vị khách kia đâm ra rất khó khăn, phải hết sức khéo léo mới được.

Tiểu Phi Thố còn toan nói tiếp câu chuyện thì đột nhiên chàng nghe có một âm thanh rất nhỏ, giống như cành cây bị giẫm vậy, chàng lập tức hạ giọng nói nhỏ:

- Thâm tình của cô nương tại hạ xin ghi nhớ, một ngày nào đó sẽ gặp lại sau.

Thật xứng với danh Tiểu Phi Thố, vừa nói xong là chàng ta đã lách mình lướt đi ngay, xuyên qua xuyên lại mấy bụi Trà Mi là mất hút liền. Viên Viên cô nương thực ra có nội công thâm hậu hơn Tiểu Phi Thố nhưng cảnh giác rất kém nên chẳng nghe thấy gì cả, nàng cứ đứng ngẩn ngơ chẳng biết tại sao. Đột nhiên sau lưng nàng có giọng nói vang lên:

- Tiểu sư muội đang lúc đêm khuya ra đây làm gì vậy?

Viên Viên giật mình đánh "thót" một cái, vội quay mình lại đồng thời khoa thanh Tử Ngọc Kiếm thành một vòng để hộ vệ. Đó là phản xạ của con nhà võ nhưng xong rồi nàng mới thấy mình hơi hên vì rõ ràng người hỏi kêu "tiểu sư muội" tất nhiên phải là mấy vị sư ca chứ ai khác đâu. Viên Viên lấy tay chặn ngực cho bớt hồi hộp nhướn mắt nhìn ra thì từ trong bóng tối Đại Sư ca Lưu Dã Minh thông thả bước ra, trong tay cầm thanh kiếm bỏ thông mũi xuống đất. Viên Viên cô nương thở phào một cái :

- Đại ca ca làm tiểu muội muốn đứng tim luôn.

Lưu Dã Minh chẳng để ý tới câu nói đó, hấn sầm mặt hỏi lại:

- Tiểu sư muội đêm khuya còn ra đây làm gì vậy?

Viên Viên xoay chuyển ý nghĩ, biết rằng không nên nói thật ra nên đành bịa chuyện luôn:

- Tiểu muội nghe hình như có tiếng động, e rằng địch nhân lén lút xâm phạm nên mới âm thầm theo dõi xem sao.

Lưu Dã Minh lại hỏi tiếp:

- Thì ra là vậy, tiểu muội muội có thấy được địch nhân nào không?

Viên Viên lắc đầu trả lời có vẻ rất gượng gạo:

- Tiểu muội đi một vòng mà chẳng thấy bóng dáng gì cả, chắc là tiểu muội nghe lầm đó thôi.

Lưu Dã Minh cười rất lạnh lùng, nói gần từng tiếng:

- Đại ca nghe rõ ràng có tiếng trò chuyện nho nhỏ, chẳng lẽ tiểu muội nói chuyện với ma quỷ chăng?

Viên Viên đỏ bừng cả hai tai, nửa giận nửa hổ thẹn, nàng lạnh lùng đáp:

- Tiểu muội có chút chuyện riêng tư, chẳng lẽ cái gì cũng phải báo cáo Đại ca ca hết sao?

Lưu Dã Minh đã chất chứa tức giận từ trưa đến giờ, chưa có chỗ phát tác nên quát luôn:

- Điều đó tiểu muội còn phải hỏi nữa ư? Dù sao Đại ca hiện cũng đang chấp chưởng công việc của Dương Bích Sơn Trang thay cho sư phụ. Tiểu muội là thân nhi nữ có việc gì riêng tư ngoài việc...

Lưu Đà Minh nói đến đây vội vàng dừng lại, có tức giận đến mấy đi nữa cũng không sao dám sổ sàng với nàng quá đáng. Tuy rằng lời nói nửa chừng nhưng Viên Viên vẫn hiểu được ý nghĩa của nó, nàng tức giận vô cùng gần giọng nói:

- Đại ca ca đừng quên rằng chính tiểu muội mới là chủ nhân của Dương Bích Sơn Trang đấy.

Nói xong Viên Viên quay qua bỏ đi, mặc kệ cho Lưu Đà Minh tức giận đến run bắn người lên. Thực ra hấn cũng chưa phải là người xấu lắm nhưng bắt đầu từ tham vọng chiếm đoạt Dương Bích Sơn Trang, chiếm đoạt luôn cả tiểu chủ nhân xinh đẹp tuyệt thế đi dần tới chỗ hiểm ác không còn một thủ đoạn nào mà không dám thi hành. Cũng vì việc này mà hai người cãi nhau hàng tháng trời, rốt cuộc Viên Viên cô nương chịu không nổi phải bỏ Trang phiêu bạt giang hồ, đó là chuyện sẽ nói tới sau này.